

,Sygn. akt II CSK 783/18

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A.K.

przeciwko M.B. i M.K.

o ustalenie ojcostwa,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 9 maja 2018 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 25 stycznia 2018 r. oddalił żądanie powoda o ustalenie ojcostwa małoletniej pozwanej.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację powoda.

W skardze kasacyjnej powód powołał przyczynę wskazaną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ocenie skarżącego, nieuwzględnienie przez Sądy obu instancji nadrzędności kierowania się zasadą dobra dziecka w stosunku do zasady jednolitości aktu stanu cywilnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoczeniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie

prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącego. W jego lakonicznym uzasadnieniu zostały zasygnalizowane zastrzeżenia dotyczące nieprawidłowości związanych ze stosowaniem prawa materialnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że uzasadnienie tej przesłanki powinno się skupiać na „oczywistości” skargi, nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17 niepublikowane). Twierdzenie o rażącym naruszeniu przepisów prawa materialnego odnoszących się do pochodzenia dziecka i szczególnej dbałości o jego dobro oraz jego wpływie na treść rozstrzygnięcia nie było uzasadnione. Brak we wniosku argumentów, które na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku mogłyby być ocenione jako konsekwencja jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

